

BİN YAPRAKLI LOTUS

İnan Çetin 1966 yılında doğdu. İlk ve ortaokulu Tunceli’de, liseyi İstanbul’da okudu. AÜ İktisat Fakültesi’nde Kamu Yönetimi okurken kütüphanecilik, kitapçılık, yayıncılık işleriyle uğraşmaya başladı. Kütüphanecilik ve kitapçılık yaptığı dönemde tarih, felsefe, teoloji, sanat tarihi ve resim alanlarında özel dersler aldı. Çeşitli dergilerde inceleme ve eleştiri yazıları da kaleme alan yazarın *Doğu Öyküleri* başlıklı bir öykü seçkisi ve *Mevlana Kimdi?* adlı bir de çocuk kitabı var.

Roman: *İblisname – Bir Hayalin Gerçek Tarihi* (2007), *Uzun Bir Ömür İçin Uzun Bir Elbise* (2013).

Öykü: *Bin Yapraklı Lotus* (2003), *İçimizdeki Şato* (2005), *Kureyş’in Kurtları* (2015).

*İnan Çetin'in
YKY'deki kitapları:*

- Uzun Bir Ömür İçin Uzun Bir Elbise (2013)
İçimizdeki Şato (2014)
İblisname (2014)
Kureş'in Kurtları (2015)
Bin Yapraklı Lotus (2016)

İNAN ÇETİN

Bin Yapraklı Lotus

Öykü

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 4611
Edebiyat - 1310

Bin Yapraklı Lotus / İnan Çetin

Kitap editörü: **Murat Yalçın**
Düzeltili: **Korkut Tankuter**

Kapak tasarımı: **Nahide Dikel**
Sayfa tasarımı: **Mehmet Ulusel**
Grafik uygulama: **Akgül Yıldız**

Baskı: Bilnet Matbaacılık ve Ambalaj San. A.Ş.
Dudullu Organize San. Bölgesi 1. Cad. No: 16 Ümraniye-İstanbul
Tel: 444 44 03 • Fax: (0216) 365 99 07-08 • www.bilnet.net.tr
Sertifika No: 31345

1. baskı: İstanbul, Nisan 2016
ISBN 978-975-08-3633-6

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2013
Sertifika No: 12334

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Kemeraltı Caddesi Karaköy Palas No: 4 Kat: 2-3 34425 Karaköy / İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

İçindekiler

- Bakır • 7
Bin Yapraklı Lotus • 21
Yıllık Kavi • 29
Kuytuda Aşk • 39
Kurbağa • 43
Ölüm ve Öncesi • 47
“Kanadı kırılmış kuşa sabırdan söz et” • 53
Bir Ayrılık Öyküsü • 57
Bir Senaristin Serüveni • 65
Bir Senaristin Kaza Sonucu Ölümü • 69
İyi ve Kötü • 79
Uzun Bir Gece • 83

Bakır

I

Son sestü duyduğu. Bir gök gürlemesi gibi. Bir şimşek gibi öfkeli o sesi hiç unutmadı.

II

“Bakır! Kerim oğlu Bakır! Yüzü gölgeli, gözleri yaşlı meleğim. Geçti, her şey geçti. Uyan Civanım! Uyan ki, yüreğim intikam hırsıyla zehirlenmesin. Uyan ki, gözlerimden akan yaşlar allara boyanmasın.”

Eđilip Bakır'ın buz kesmiş yüzünü öptü Şadiye. Sonra, yarı açık göz kapaklarını kapattı Bakır'ın. Kucaklaştı ölümle. Öylece durmuştum. Hiçbir dile gelmez o bakışlarla karşılaşmak... Ne güç!

“Kalk Şadiye, kalk güzelim” dedim. İnce, beyaz kolundan tuttum, çekiştirdim. Kalkmadı. Yaralı yavru bir kuş gibi baktı, gözlerindeki ışık büküldü, derin, uzun çizgiler oluştu şakaklarında.

III

Savaş sürüyordu, ölü kokardı kan denli ağır ağıtlar. Havadaki nem gibi sinsi korku, ölüm pusuda. Kül rengi saçları okşayan eller kenetlenmiş, gözler sınırsız bir şaşkınlık girdabında. Kırık dökük bir dille söylenenleri yinelemek. Buruk bir soğukluk, küskünlük, usanmışlık ve her ne kadar uzaksa da, umutları besleyen gelecek... Dallardan sarkan meyvelerin altında kül rengi saçların mezarı, bir-birimizden gizliyormuşuzcasına iç çekişler. Herkesin benzeşmeye başladığı zamanda, hiçbir değeri olmayan konuşmalar. Allahım, ne günlerdi! Ölçüsüz, savruk sözcükler, dünle yarım arasındaki yaşam, yakarış ve Bakır.

İtaat beklemiyordum. Kulak asmaya da olurdu, ama hiç dinlememesine katlanamamıştım. Hiçbir şey değişmeyecekti söylediklerimden ötürü, seziyordum. Var gücümle elmayı duvara fırlatmam ondan kalan bir anı. Başımдан dumanların yükseldiğini görmüş, “Bu şiddet kime? Bana mı, lanet savaşa mı, kendine mi?” demişti. Berbat bir ses, huzursuzluk verici. Ne kadar zaman konuşmadığımızı, göz göze gelmekten ne kadar zaman kaçındığımızı anımsayamıyorum. Rüzgârın uğultusu duyuluyordu yalnız. Olanlarla ilintisiz, kibirli bir öfke çekip götürmek istiyordu beni; karışık ve başına buyruk. Çarçabuk toparlandım; artık öfkeyi bir kenara bırakıp aklı başında bir iki söz söylemek istiyordum. Her şeyi bir düşünbilirdim, ama iki büküm oturmuş, bahçenin bitimindeki ceviz ağacına bakıyordu. İri kahverengi gözlerini kısmış, yaşlı bir çocuk gibi.

“Dinle,” dedim, “yılanla kelebeğin hikâyesini anlatacağım sana.” Gülümsedi.

Yılanların kaç yıl yaşadıklarını bilmezdim. Oysa ne çok hikâye dinlemiştim onlarla ilgili.

“Yılanlar ortalama kaç yıl yaşarlar?” dedim.

“Bilmem, hiç merak etmedim” dedi.

Bir iki kez yutkundum. Baştan savma tavırlarına karşı onu kıskırtacak, ilgisini konuşmama yöneltecek yollar aradım. Yalnızca bu değildi amacım, her fırsatta benimle alay etmesi, üstünlüğünü hissettirmesi gücüme gitmişti. Çocukken onu koruduğum günleri, düşlerimle büyüdüğü zamanları anımsıyordum. Güç olan buydu belki.

“Yılan bir gün derisini değiştirirken, kelebek onu hayranlıkla izliyormuş,” dedim, “kıskanmış. Ben de yenileşmek, ölümsüz olmak isterdim, demiş. Ne kadar yaşıyorsun, diye sormuş yılan. Bir gün, demiş kelebek. Ne güzel, demiş yılan.

Şaşırmış kelebek ve uçup gitmiş. Bir yıl sonra, aynı yılan derisini değiştirirken yine bir kelebeğin onu izlediğini görmüş. Bana niçin öyle bakıyorsun, demiş. Uçup gideceğini sanmış, ama kelebek kıpırdamamış yerinden. Yarın artık yokum ben, demiş, senin çaresizliğini görmek yokluğumu kutsuyor.”

“Ben de babamı öldürenlerin çaresizliğini izlemek istiyorum” dedi.

Acımasız bir kakhaha attım. Gerçeğin sonsuzluğa yatkın doğasını değiştireceğini sanan bir budalanın duymak istediklerini seziyor-

dum, ama kolayca söylenecek sözler değildi bunlar. Tanımlayamadığım pek çok duygu gibi denetimsiz, hatta sinsice. İkimiz için de güç bir durumdu. Ben, varlığımı bilincimle ayakta tutmaya çalışırken, Bakır, şeytanca var olmayı reddedip tanrısal küstahlığa saplanmıştı.

Babasının öldürülmesinden sonra, kesin inançlar, sadık kalması zorunlu gelenekler, günahlar, sevaplar ya yer değiştirmiş ya da yitmişlerdi. Böyle olduğundan emindim sanki. Hiçliğin ortasında gezinen, gizlice kanına karışan bir zehir yok etmişti karşıtlarını. Korkunç; bir gölge gibi yaşamak! Onu inceledikçe babasından anımsadığım ince, yumuşak çizgileri buluyordum yüzünde. Esmerliğini örten bir korku doluyordu bu çizgilerde.

Rahatlatıcı bir şeyler söylemesini bekledim, sabırla. Suskunluğun ardından gelen o haykırışı. Önemsenmenin eteklerine sığınmış iyiliğin fazlalıklarından arınmış Bakır'ı.

“Zülfü” dedi. Bu dalgın, cılız ses yüzündeki çizgilerden çıktı sandım. Bir yılan gibi tısladı. “Bu savaş bizim savaşımız değil, bizim savaşımız...”

“Evet, bizim savaşımız...”

“Bizim savaşımız kendimizle.”

“Ya Şadiye, o ne olacak?”

“Aşk bütün bildiklerimi aşıyor” dedi.

“Öyleyse?..”

“Kendimden kurtulmalıyım önce.”

Ne demekti bu? Anlamlı pek çok şeyi bile anlamsızlandıran bu saçma sözler de neyin nesiydi? Bir karıncalanma geçip gitti bedenimden.

“O ıssız yerde tek başına yaşayarak kendinden kurtulacağını mi sanıyorsun?!”

“O başka.” Kalktı, çit boyunca yürüdü.

“Savaşmadan olmaz,” dedim, “karşı koymalıyız.”

“Sizden biri olmadığımı düşün, uzaktan da olsa sesinize, yüzünüze ihtiyacım var, ama sizden biri değilim.” Sırtını çite dayadı. “Niçin dersin, bilemem.”

Kuşların tiz, telaşlı sesleri yükseldi gökte; üstüne uzandığım cümlere gömdüm yanaklarımı. Kafam karmakarışık.

“Her şey eskisi gibi olana dek bir mağarada yaşayacağım.” dedi. “Babama söz vermiştim, sağ kalmalıyım.”

“Düşmanlarına acıyarak mı?”

“Hangisi daha iyi sence?” dedi. Kalkmamı bekledi.

“Hiçbir şey bitmez, Zülfü” dedi. “Yalnızlıktan delirsem de bunu yapacağım.”

“Silahı al bari” dedim.

“Allahaismarladık” dedi. Kalktum, kucaklaştık. Duygularını dizginleyemeyen koca adam, dedim kendi kendime, ruhumun bütün sıcaklığıyla seviyorum seni, yolun açık, şansın bol olsun.

IV

İki saatlik bir tırmanıştan sonra tepeye çıktı Bakır. Dik yamaçtan aşağı indi. Ormanı geçip çıplak sıradağlara vardığında karanlık bastırmıştı. Uzun zaman olmuştu bu dağlara gelmeyi; kurt ulumaları uzaktan, kuşların çığlıklarına karışıp yüksek tepelerin duvarlarında yankılanıyordu. Korktu. Üstüne uzandı kayanın, heybesini başının altına koydu; gökyüzünde birkaç yıldız seçebildi zayıfça. Bir süre dinlenip devam edecekti yoluna, ama içindeki belirsizliğe denk düşen kasvetli bir hava vardı dağlarda. Kötücül duygularla ağırlaşan geçmiş, şimdi doruktaki savaşı reddetme kararlılığını sarsacak denli güçlüydü. “Sağ kalmalısın oğlum” demişti babası. “Kişi ruhuna kurşun gibi çöken ağırlığını söküp atmalı ölümün. Ölüm nedir ki! Ama savaşlar bilinmezliklerle dolu doğa felaketlerine benzerler. Korkum, tanımadığım, görmediğim biri tarafından öldürülmek. Tut ki, o da benim gibi avlanmayı seviyor, o da benim gibi yoksulluk içinde büyümüş, kim bilir, belki o da sevmediği biriyle evlenmiştir.”

Tuhaf! Bu konuşmayı çok görmüştü babasına. Sanki onun gibi biri böyle konuşamazdı! Günlerce bu sözlerin çağrışımlarıyla dışışip durmuştu.

Dağları sarsan bir sesle bir ateş topu yükseldi gökyüzüne. Yüzüstü döndü, başını kollarının arasına aldı. Dağlar ışık saçıyordu, o denli yakın hissetmişti patlamayı. Telaşla kalkıp kente döndü yüzünü, ışıkların belli belirsiz titreştiği yere. Ardından bir ateş topu daha... Havalanan gece kuşlarının sesleri... Boğulacak gibi oldu; göğsünden fırlayacakmışçasına çarptı yüreği. Şadiye'nin karşı

karşıya kalacağı bir tehlike anında ne yapacağını, nasıl şaşıracağını ve ne denli umarsız kalacağını düşündü. Gecenin karanlığında, yolculuğunun daha başındayken soğuk, buz gibi bir korku yayılıyordu bedenine. Bir sancı gibi, azar azar... Toparlandı, kayanın arkasına dolandı, tepeye çıkan patıkaya girdi. Daha birkaç adım yürümüştü ki, başının üstünde bir şapka gibi uzanan kayaya tutundu; uçurumun dibini boylayacaktı neredeyse.

Her şey gizliden gizliye sonu belirsiz serüvenin dayanaklarını eksiltip savaşmama kararlılığını için için çürütüyordu. İki kayanın arasına oturmuş, insanların savaşa yaslanarak, gücünü yenilgiden alan benliklerini onarmaya çalıştıklarını düşünüyor, avunmaya çalışıyordu. Yine de ay ışığına sinen korku uçup gitmiyordu; ezici bir üzüntü ve yüzeysel bir sakinlik vardı havada. Sıkıntıyla alnını ovdu. Çelik yelek gibi sırtını ve göğsünü kaplayan, omuzlardan ve belden birbirine bağlanan kocaman torbalardan birini açtı sonra. Karnını doyurdu ve tedirgin bir uykuya bıraktı kendini.

Güneş doğmadan kalktı, yola koyuldu. Yavaş yavaş bir ip cambazı gibi ilerledi kayalıklarda. Attığı her adımın sonunda içinden kopan bir şeyin tekrar yerine oturduğunu, sırtından, göğsünden, alnından terler boşaldığını hissediyordu. Bağırarak ister gibi pembe dişetlerinin üstüne kıvrılmıştı dudakları.

Ölümle randevu buydu demek! Birbirini sinsice izleyen tatsız düşünceler, içine düştüğü ağır ipliklerini tek tek sıkıştırıp hoş bir heyecan yaratmak için imgeleminde canlandırdığı olayların üstünü örtüyorlardı. İlgisizliği ile inatçı kararlılığı arasında gidip gelen tanımsız bir tutsaklıktı bu. Ruhunu yaşamın parıltısına açmış düşünceler silsilesinin kayıtsız rahatlığını istiyordu oysa. Dağların soğuk koynunda ölümü beklerken, doğal olarak usunda tahta geçip oturan ilk addı, Şadiye. Sonra annesi ve Zülfü.

Esmer yüzüne bir serinlik çarptı. Şadiye'nin elini çenesindeki çukurda duyar gibi oldu, dokunuşun en çok titreştiği, en çok insanlaştığı yerde. Gözleri kapandı bir an. Durdu. Damarlarında usul usul akan kan donup kalmıştı, soğuk bir rüzgâr esiyordu içinde.

Mağaraya varacaktı varmasına, ya sonrası?.. Kengerin bile bitmediği bu dağlar, diri diri yutardı insanı. Dur durak bilmeden yürüdü ve uzun soluklu yolculuğun bitiş zamanını hesapladı yalnızca. Keskin kayalıkların kıvrımlarında daha dikkatli, daha yavaş